

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Lestyán Sándor*
 Cím: *Hajléktalanok a Hajléktalanok Menhelyének lakói*

Forrás: *Világ*

Bp.
(Hely)

1920 IX 17
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *362.52*

Hely

Idő *"1920"*

Személy

Helyszám

Hajléktalanok a Hajléktalanok Menhelyének lakói

(A Világ tudósítójától.) Hála az újságokban megjelent rengeteg riportnak, cikknek és leírásnak, Budapestben ma már mindenki tudja, hogy a hajléktalanoknak menhelye van az Alföldi-utcában. Tegnap éjjel egy óra táján arra mentem éppen, hát látom, hogy a menhely ráncos kapuja előtt, meg odébb is az aszfalton, szélteben-sorjában emberek fekszenek. Rongyokba csavarva, a fejük alatt valami mocskos cökmökkel, úgy aludtak ott összesimulva, hatan, asszonyok. Csak a csendes lélegzésük hallatszott, ami nem egy ütemre volt hangolva, mint valami rossz cigánybandának a muzsikája. Volt olyan is közöttük, aki hangosan horkolt, meg az orrával trombitált bele a pesti éjszakába, ami ilyenkor már hűvöse fordul. Aki horkolt, az legszélen feküdt a sorban. Az utca másik feléről éppen rásugárzott és rávilágított a villanylámpa, hát lártam, hogy öreg-öreg asszony. Ránccos volt az arca, a keze nem is volt már ránccos, csak csupa csont. Ugy fogta össze a mellén fekete, szakadozott kendőjét, biztosan fázott szegény.

A lámpa a Hajléktalanok Menhelyét is megvilágította, szép tisztán lehetett olvasni a falon ezt a felírást:

MENHÁZ A SZENVEDŐ EMBERISÉGNEK.

Most nem tudtam, hogy akik itt fekszenek a hideg, őszi éjszakában az Alföldi-utca filaszterén, miért nem számítanak a szenvedő emberiség közé? Hiszen mindnyájan szenvedő emberiség vagyunk, akik ebben a világban élünk. Ok még azonfelül is szenvedő emberiség-számba jönnek, mert biztosan külön szenvedéseket és külön bánatokat osztott ki nekik az élet, egyébként nem fekédnének most itt a menház kapuja előtt. De nem akartam felzavarni őket, akik összekapaszkodva aludtak ott a kemény kövön, hátha éppen álmodnak is és az álmot megzavarni vétek. Talán nem is ismerik egymást, csak itt találkoztak az éjszakában. Csak a sok sóhajts talákozott a menház kapuja előtt, a közös sors hozta össze őket és most úgy szenderegnek egymás mellett, mintha csupa testvér volna.

A csengőt kerestem a menház kapuján, hogy a menház gondnoka, vagy a menház gazdája mondja meg

nekem: miért alszanak szegény hajléktalanok az utcán, mikor ez az ő hajlékuk: a pirostéglás, kétemeletes épület, ami előtt állok. Csupa hajléktalan lakik itt mindig, akiknek palotája van, biztosan nem alszik ebben a házban. Istenem, vajjon miért lettek hajléktalanok a Hajléktalanok Menhelyének boldogtalan lakói?...

De a csengőt nem találtam, hiába kerestem mind a két kapun. Ugy látszik, a csengő el van dugva jó helyre, nehogy valamelyik éjszakai hajléktalan észrevegye, ha hajlékot keres a házban. Ahogy ott kezesem a csengőt: katonaköpenyeges, katonasapkás ember jön felém. Bot van a kezében és lapos hátizsák gunnyaszt a hátán.

Csendesen köszön:

- Jó estét kívánok.
- Jó estét.
- Mit tetszik ott keresni?
- A csengőt keresem, azaz nem is a csengőt, csak a menház gazdáját. De csengő nélkül nem tudom megtalálni.

— En is azt keresem, hát keressük együtt...

Azzal ő is nekifogott a munkának, gyufát gyújtogattunk, egyik szálát a másik után, átkutattuk mind a két kaput. Nincs csengő. Most mit csináljunk?

— En felköltöm ezt az asszonyt, hátha ő tudja...

— mondja dühösen a katonakabátos.

— Jaj, ne bántsa, olyan szeliden alszik...

— Szeliden ám, mikor úgy hortyog, mint valami ágyu... O már aludt, én meg nem aludtam négy napja.

Hadifogoly vagyok, most jöttem Szibériából...

Meg se várta, hogy mit felelek. A botjával megpiszkálta az öreg asszonyt, aki horkolt és addig-addig biztatta, míg fel is ébredt.

— Hé, néni, hol ité a csengő? Maga biztosan stamm...

— Hát maguk miért nem mennek be a menházba? Tán nem tudnak fizetni?

— Oh, kérem... ki ne tudná azt a husz krajeárt, leszurkolni... Ugyis bélyegbe adom...

— Akkor miért alszanak az utcán?

— Tetszik tudni, már pár hete javítják a menházat. Tisztogatják, festik, alakítják. A férfi-osztály vasárnapiig lett kész, azóta férfiakat beengednek, de vasárnapig ők is itt aludtak az utcán. Odaát, a másik oldalon, az volt a férfi-osztály... A női osztály még most sincs kész, minket még nem vesznek fel a Hajléktalanok Menhelyére...

— Mi az? Mit akarnak?

— Aludni gyűttem — mondja a katona.

— Aludni gyűttem — mondja a katona.

— Tíz óra után nincs felvétel.
 — ...De én hadifogoly vagyok... Szibériából...
 — Hadifogoly az más. Várjon egy kicsit, majd beeresztem.

Tíz perc múlva megjelent egy hálóingés fiatal ember a kapunál, az nyikorgott egyet és a katona bent volt. De nem mentek be egyenesen a menhelybe, egy darabig még beszélgettek az udvaron. A hálóingés kapacitálta a katonát, hogy menjen a pályaudvarra, itt először fertőtlenítk, megfürdetik és csak úgy kap rendes fekhelyet. De a katona egészen megvadult a hálóing látásától, hangosan vitakozni kezdett és írásokat szedett elő. Abból bizonyígtatta, hogy őt már tizenhat-szor fertőtlenítték, mióta átlépte a határt. Ez végre hatott. Egy kicsit még tárgyaltak, de a katona kezdett erőlyes lenni, erre aztán elűntek a menház ajtaján.

A hálóingés a Hajléktalanok Menhelyének gondnoka lehetett. Kijött az utcára, látta az aszfalton fekédni az asszonyokat, úgy vettem észre, hogy az egész fel sem tűnt neki. Biztosan megszokta már, hogy hajléktalanok a lakói.

Elhatároztam, hogy másnap délelőtt eljövök a gondnokhoz és megkérdézem tőle, hogy miért nem ad szállást az asszonyoknak, akik az utcán alszanak. Tovább akartam menni, mikor valaki megszólalt az alvók sorából:

— Ugyan kérem, tessék egy cigarettát adni. Olyan hideg van hajnal felé...

Aki ezt mondta, 30—35 éves, fejkendős, csinos arcu nő volt. Adtam neki cigarettát. Gyufát kapart elő a rongyai közül és boldogan szívta a füstöt.

— Hát maguk miért nem mennek be a menházba? Tán nem tudnak fizetni?

— Oh, kérem... ki ne tudná azt a husz krajeárt, leszurkolni... Ugyis bélyegbe adom...

— Akkor miért alszanak az utcán?

— Tetszik tudni, már pár hete javítják a menházat. Tisztogatják, festik, alakítják. A férfi-osztály vasárnapiig lett kész, azóta férfiakat beengednek, de vasárnapig ők is itt aludtak az utcán. Odaát, a másik oldalon, az volt a férfi-osztály... A női osztály még most sincs kész, minket még nem vesznek fel a Hajléktalanok Menhelyére...

— Hiszen úgy tudom: menház van három is. Egy-

szerre biztosan csak egyet reparálnak. Miért nem mennek éjszakára a másik menhelyre? ...

A nő egy kicsit gondolkozott a kérdésen. Jó, mély slukkot vett a cigarettából és csendesen mondta:

— Tetszik tudni, az ember megszokja a maga fészket. Mi már ideszoktunk mindannyian, minek költözzünk most új lakásba? ... Inkább megvárjuk, míg rendbehozzák a női osztályt is...

Igy mondta: a maga fészket. Es nem engedte ki tüdejéből a cigarettafüstöt. Minek? ...

Lestyán Sándor.